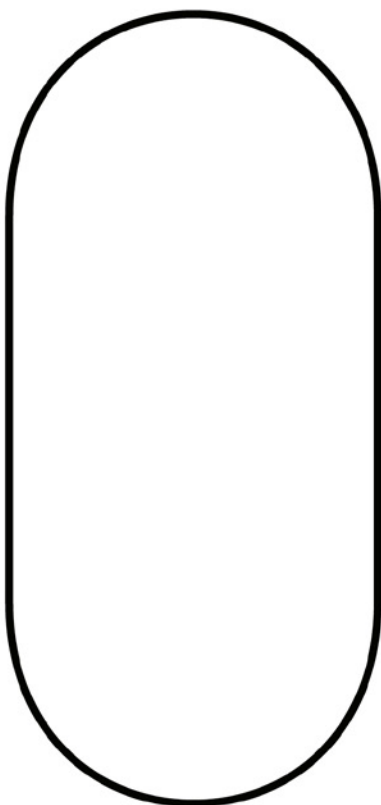
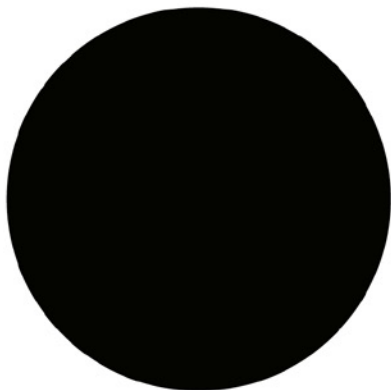
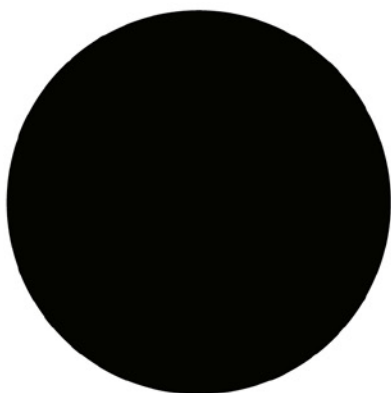
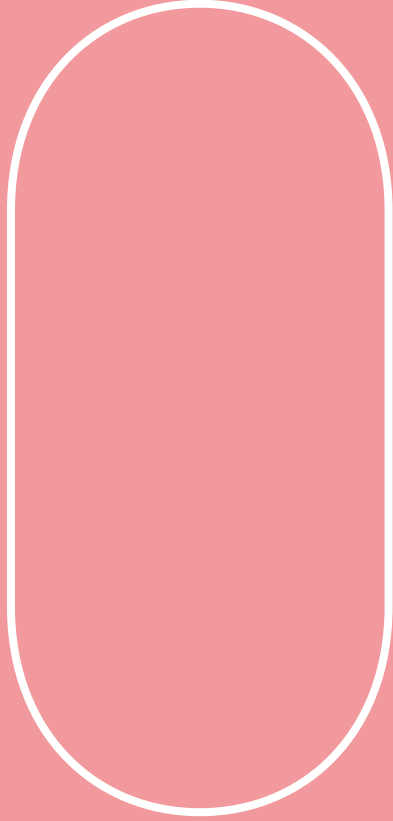

**Petra
Soukupová:
Věci, na které
nastal čas**

host

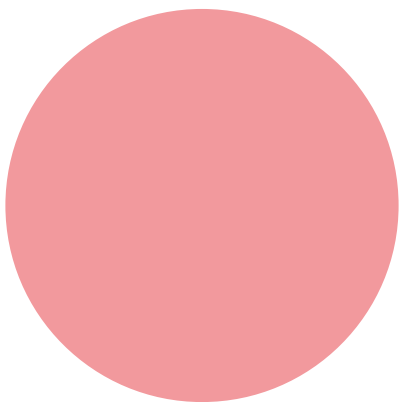
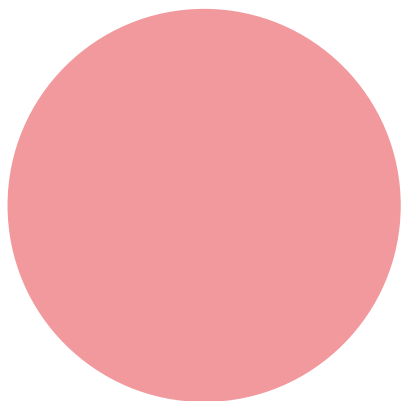
**román
z povídek**

Brno

2020

**Petra
Soukupová:
Věci, na které
nastal čas**

© Petra Soukupová, 2020

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2020

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0539-5 (PDF)

ISBN 978-80-275-0540-1 (ePUB)

ISBN 978-80-275-0541-8 (MobiPocket)

Erice, Kristině, Míše a Tereze

První část

Výstup na Lysou

Alice si zapne další bundu a podívá se na sebe do zrcadla v kabince. Zamračí se, tak to teda rozhodně ne. Tahle, stejně jako všechny ostatní funkční bundy, se jí nelíbí. Jsou dlouhý a jakoby moc upnutý. Připadá si v ní bachratá a nehezká a zrovna na tento víkend chce být hezká a sexy. A taky si chce koupit bundu, kterou si sice může vzít teď o víkendu na výlet, ale hlavně by jí pak chtěla normálně nosit celý podzim. A tuhle by určitě ne nosila. Je moc sportovní a prostě se v ní necítí. A stojí tři tisíce, což by Alice za bundu klidně dala, ale ne za nějakou, kterou si vezme na jednu túru. Sundá ji a odloží k dalším třem, které už vyzkoušela.

Nechcete, slečno, zkusit ještě tuhle? Prodavačka jí podá téměř svítivě modrou bundu. Je fakticky skvělá, vodní sloupec dvacet tisíc.

Alice zavrtí hlavou, strašná barva, pomyslí si, ale nahlas jenom poděkuje. A co je to asi vodní sloupec? Podá prodavačce ty vyzkoušené bundy a pak odejde do H&M a tam si koupí krásnou zeleno-růžovou bundu do pasu, možná že profoukne a nebude úplně nepromokavá, ale je krásná a Alice hlavně chce, aby jí to

slušelo, ostatně podle předpovědi je žádný hrozný počasí nečeká, a i kdyby zapršelo, tak to Alice vydrží.

Ano, když se na sebe v pátek odpoledne před odchodem z bytu podívá, je spokojená. S oblečením rozhodně. Možná by měla zhubnout trochu přes břicho, ke konci léta už to pustila, ale právě v týchle bundě to není vidět, ostatně není to zas tak hrozný, spíš by měla asi cvičit, no ale to ji nebaví. A navíc teď vlastně sportovat jede. Zřejmě to bude sportovní výkon, Alice byla jednou jako dítě na Ještědu a matně si vzpomíná, že to bylo docela namáhavý. No ale to taky byla dítě. A teď je zvyklá chodit, sice po Praze, ale procházky má ráda a někdy jde do školy pěšky, což je skoro hodina.

Alice si zaváže tkaničky svých jediných sportovních bot a je připravená k odjezdu. Těší se a je nervózní, čeká ji první celý víkend s Richardem, viděli se zatím třikrát, dvakrát na kafi a jednou na víně a pak sex u něj v bytě (ona bydlí se spolubydlicí, kdežto Richard má svůj byt), Alice byla nervózní a asi si dala moc vína a Richard byl asi taky nervózní, prostě celé to bylo takové, jak první sex bývá, ale ráno už to pak bylo dobrý, ale byl všední den, Alice musela do školy a Richard do práce, a tak si nemohli poležet a tak.

Ale teď mají před sebou celý dva dny, jedou do Beskyd, kde zítra vystoupají na Lysou horu a v neděli ještě udělají jednu túru, přišel s tím Richard, aby vypadli do přírody, on že v září v Beskydech byl a bylo tam krásně a teď slibují poslední víkend babího léta. Alice nadšeně souhlasila, ačkoliv chození po horách rozhodně není žádná její velká záliba, ale to Richard neví, ostatně poznali se, když byli oba na horách a ona tam možná vyprávěla (aby na něj zapůsobila, když zjistila, že má horské túry rád), jak ráda chodí, no a tak teď jedou.

Za chvílku ji vyzvedne a vyrazí na vlak. Richard navrhoval, že by mohli jet i autem, ale Alici to takhle, vlakem, připadá jako lepší výlet a taky je to levnější.

Richard zazvoní, Alice si hodí na záda batoh (překvapivě těžší, než očekávala) a jde, Richardova silueta skrz matné sklo dveří, těší se na něj, je hezký a vždycky je navoněný, dají si pusu, je i čerstvě oholený. Alici se líbí, jak o sebe dbá, její bývalý, Ondra, takhle rozhodně nevoněl a navíc kouřil, takže vlastně spíš smrděl. Sice jí to tak tehdy nepřišlo, ale teď se jí na Richardovi moc líbí opak. Akorát se jí jako vždycky, když si vzpomene na Ondru, trochu sevře žaludek, už je to skoro rok, všechno by mělo být pryč, ale není, musí rychle myslet na něco jiného, třeba na to, jak jí Ondra říkal, že její škola je k ničemu, nebo jak chrápal, když se opil.

Vyrazí s Richardem na tramvaj a povídají si o tom, co kdo z nich zažil v minulých dnech, kdy se neviděli, Alice bohužel nezažila nic moc kromě psaní diplomky, učení se a jednoho večera, kdy s Klárou dělaly bramboráky a pak se přežraly a trochu opily slivovicí od Klářina dědy, kterou si míchaly s jablečným džusem, ale o tom řekne Richardovi jen stručně, protože Richard jí už na tom prvním rande řekl, že nesnáší, když se lidi opijou tak, že neví, co dělají, a že zvlášť u holek je to odporný.

Richard jí vypráví něco o své práci, kam nedávno nastoupil, o tom, jak mu pomohla ta stáž a že teď umí anglicky líp než šéf, ale nemůže to moc dávat najevo, a pak něco o tom samotném výzkumu a projektu, který teď řeší, ale to už se Alice musí nutit, aby ho soustředěně vnímala, spíš si užívá, že jdou spolu po ulici a že svítí slunce, skoro letní den, je trochu vedro, v bundě se potí, ale když ji má novou, tak si ji musela vzít a teď už to vydrží. Těší se na víkend, dávno nebyla někde venku, na víkendy

13 Výstup na Lysou

buďto zůstává v Praze, anebo jezdí k rodičům, s Ondrou taky do přírody nejezdili, s Ondrou se spíš o víkendu váleli nebo vyrazili na nějakou výstavu, to taky neměla ráda, ale on jo.

Cesta vlakem je nakonec trochu míň zábavná, než Alice předpokládala, nebo teda delší, Alice je zvyklá jezdit za rodiči do Ústí, takže nejdřív si sice povídali, ale pak si řekli, že si budou chvíli číst, teda Richard to řekl, ale Alici to nevadí, vzala si s sebou jedny skripta, ale na nádraží si koupila nový časopis o vaření, o kterém už slyšela a který vypadá dobře. Alice poslední dobou dost uvažuje o tom, že by do nějakého takového časopisu nastoupila na brigádu a zkusila se tam uchytit, vaření ji baví, psát umí, stejně chtěla psát a tyhle časopisy teď lidi chtějí, Alice už to nějakou dobu sleduje, ale někdy si taky jenom ráda prohlíží recepty. Třeba by mohla něco dobrýho uvařit Richardovi. Protože vařit jenom pro sebe Alici zas tolik nebaví a Klára pořád drží dietu (ano, i přes ty bramboráky, ale to bylo výjimečně, zrovna dostala kopačky a litovala se).

Úhoř na víně.

Alici to na chvilku zarazí, copak úhoř je běžně k sehnání? Že si z něj člověk může udělat jídlo?

Jedl jsi někdy úhoře? zeptá se Richarda.

Ne, řekne Richard, ale pak asi deset minut mluví o tom, že úhoři, normálně úhoři z Evropy, se v přírodě trou jenom na jednom místě, v Sargasovém moři, ploujou tam několik let přes Atlantik, a pak ty malé rybky, který vůbec nevypadají jako dospělí úhoři, zase ploujou k Evropě. Ještě dýl.

Alici se to nějak nezdá, nikdy o tom neslyšela.

Ty nějak rozumíš rybám? Nebo jak to víš?

Slyšel jsem o tom zajímavěj pořad v rádiu, řekne Richard.

Aha. Takže jsi ho ale nikdy nejedl?

Ne.

Já taky ne. Ale právě bych asi chtěla. Možná ho zkusím sehnat. Dal by sis úhoře?

Richard nakoukne do jejího časopisu a pokrčí rameny.

Proč ne? I když doma bych to nedělal. Ale třeba ho mívají někde v restauraci.

Alice chvilku přemýšlí, co znamená věta, že by ho „doma nedělal“, jako jestli je to moc práce, anebo jestli si myslí, že by to Alice neuměla, a jestli věta, „třeba ho mívají někde v restauraci“ znamená, že na něj spolu půjdou do restaurace, ale Richard se mezitím vrátil ke čtení své knihy, tak už ho nechce rušit.

Přestup v Ostravě, pár zastávek do Frýdlantu nad Ostravicí, Richard si z batohu vyndá mikinu a oblékne si ji. Nebude ti zima? zeptá se jí, Alice pokrčí rameny, asi bude, ale mikinu má až někde dole v batohu, nedošlo jí, že ji bude potřebovat hned, tak to vydrží, než dojdou do hotelu.

Ale my půjdeme skoro čtyři kilometry, řekne Richard a Alice si teda taky vyhrabe mikinu. Měl pravdu, když vystoupí z vlaku, venku je podzimní večer, stmívá se a je zima, i přes tu mikinu.

Pak řeší večeri, Alici si nějak představovala, že budou jít v hotelu, ale ukáže se, že jejich ubytování není žádný hotel, a že by jim sice uvařili, ale museli by si to objednat dopředu, je tam pouze snídaně, takže se s Richardem zastaví ve vesnické hospodě kousek od nádraží a dávají si gulášovou polévku a pivo. Obojí je výborné a Alici už se nikam dál nechce, a to ještě neví, že jejich ubytování je tři a půl kilometrů do kopce. Než tam dojdou, je celá zpocená. Ty jo, fakt není zvyklá chodit do kopců, cítí lýtka už teď, to bude zítra ještě zajímavý. A Richard zvyklý je, asi mu nebude stačit, bude si před ním připadat jako bábovka,

kteřou asi opravdu je, když je takhle zadýchaná po třech kilometrech. No ale taky je večer, únava po celém dni a má ten bágel, zítra půjde bez něj a bude vyspalá a odpočinitá. To bude dobrý, říká si, Richard přece taky není žádnéj vysokohorskej vůdce, chodí do práce a tam celý dny sedí a pak si dvakrát v týdnu jde zaběhat nebo tak. To zvládneš, Alice, v pohodě, vydýchává se před chalupou.

V jejich pokoji jsou dvě postele, každá na jiné straně.

Aha, řekne Richard, to mě nenapadlo, že tu nebude společná postel. Tak kterou chceš?

Alici je to jedno, vybere si teda tu blíž topení, žádný velký teplo v místnosti není a ona nesnáší spaní v zimě. Pak si jde dát sprchu nejdřív ona, potom Richard, a zatímco se Richard sprchuje, Alice leží na posteli a má na něco chuť, měli si koupit ještě pivo v plechovce nebo aspoň nějakou sladkost.

Jak to, že si nic nevzala? Ale Richard říkal, že se o to postará. Tak ať už vyleze z té sprchy.

Richard po sprše vybalí svůj batoh, má v něm několik tyčinek a sušenek, Alice sní s velkou chutí Milu a pak Richard navrhne, že by mohli jít spát, teda ne hned, ale že by mohli zhasnout a on že ji zahřeje, jestli jí je ještě zima, a Alice řekne, že je, i když není, a zhasnou a mají sex. A teprve když Richard odejde do své postele, Alice si vzpomene na Ondru, s ním by asi spali společně na jedné posteli, i po těch dvou letech, spát spolu v blízkosti, přitisknutí jeden ke druhému, to jim možná šlo v celým tom vztahu ze všeho nejlíp. Samozřejmě pokud by se příšerně nepohádali kvůli nějaké naprosté kravině, jako třeba o tom, jestli by lidi měli mít maximálně jedno auto na rodinu (to si myslel on), anebo jestli může mít každý tolik aut, kolik chce (to si myslí Alice), i to jim šlo bohužel skvěle.

Ale takhle se lidi vyspí líp, je jasný, že před výstupem na Lysou horu se nebudou celou noc milovat a tísnit se na úzké posteli.

Ráno se Alice probudí jako první a chvíli se dívá na Richarda, jak spí, přemýšlí, jestli ho může probudit, minule když spolu byli přes noc, tak museli vstávat na budík, ale teď se nedomluvili, kdy budou vstávat, a ona neví, jestli se Richard nechce o víkendu normálně vyspat, když vstávat nemusí, neví, jak dlouhá bude ta túra, jestli musí spěchat nebo co, a neví ani, do kolika tu podávají snídaní, na kterou by Alice šla nejradši hned, má hlad.

Richarde, zašeptá, ale nic.

Ríšo, zašeptá po chvíli. Tak mu ještě neřekla. Zatím si říkají Richarde a Alice. Jak jí asi bude říkat on, jestli to vyjde? Aličko jako rodiče? Hlavně proboha ať jí nikdy neříká Alíku, to není vtipný, ať to není tenhle typ muže.

Zatímco přemýšlí, jestli je Richard vtipálek, což jí zatím moc nepřišlo, ale vlastně je to asi dobře, s Ondrou se nasmáli hodně, ale to bylo tak všechno, když nešlo o legraci, tak byl úplně nanic. Alice si vzpomene, jak se opil a zaspal její bakalářskou oslavu, kde ho chtěla představit rodičům, a v tu chvíli začne Richardovi zvonit budík. Výborně, snídaně, Alice vesele vstane, ale než stačí něco říct, Richard budík tícne a převalí se na druhý bok a peřinu si přehrne až k hlavě.

Richarde?

Nic, oddechuje. Alice ještě chvilku stojí, v místnosti je už zase zima, mohla by vlézt do postele k němu, ale tak daleko asi ještě nejsou, a tak se vrátí do své postele, v pokoji je zima, a doprohlídne si ten časopis, což asi nebyl dobrý nápad, teď má ještě větší hlad.

Richarde, řekne nahlas.

Nic.

Ríšo.

A zase nic. Alice už neví, co má udělat, je půl desátý, jde si vyčistit zuby a v koupelně schválně není potichu, ale on pořád spí, přece ho nebude budit, zvlášť když típnul ten budík, tak chce spát. Ale taky nepůjde sama na snídani, když jsou tady spolu, sice má hlad, ale nebude jíst další nějakou sušenku, beztak si je Richard zase uklidil a ona se mu nemůže hrabat v batochu, a už tu nemá nic na čtení než ty skripta, a do toho se jí už vůbec nechce. Alice je najednou hodně nespokojená, takhle ten den začít neměl.

Richarde, zopakuj nahlas, cítí ale, že to řekla trochu příkře. Spíš? dodá teda měkčeji.

Mmmm, zamumlá po chvíli Richard, ale dál zase nic. Alice už o tom nepřemýšlí a jde k němu, odhrne deku a lehne si k němu. Aspoň budou ležet spolu. On se posune, aby se vešla, ale neotočí se. Hlavně ať už nespí. Mohli by se chvilku pomazlit.

Ríšo, odváží se Alice.

Richard se otočí k ní, pořád má zavřené oči, obejmě ji.

Já už vstávám, dej mi chvilku. Musíme vyrazit, mumlá Richard rozespale. Kolik je?

Bylo půl desátý.

Cože? Richard je náhle úplně vzhůru. Zvedne se na loktech. Ježíš, proč jsi mě nezbudila?

No... protože jsem nevěděla, jestli bys chtěl.

No jasně, to musíš, já asi típnul budíka. (Alice kývá.) A to jsem chtěl v devět vyrazit. No tak jo. Vstáváme. Nahne se k Alici, rychlá pusa a opravdu chce vstávat. Tak se nebudou mazlit a Alice se jde učesat a obléknout, stejně měla hlad.

Pořádně se najez, řekne při snídani Richard, oběd bych vynechal nebo si dáme jenom něco, co máme s sebou, a tak Alice sní dva rohlíky, koblihu a mističku müsli. Je přežraná, a když vycházejí, radši by si šla lehnout. Nebo by si sedla před tu chalupu na sluníčko a dala si ještě jedno kafe, jen tak seděla a dívala se na barevný stromy. Richard měl pravdu, je tu krásně, nádherně, už je zase spokojená, svítí slunce a na nebi ani mráček, chytne Richarda za ruku. Chvilku ji drží, ale pak se pustí, aby se napil, a už ji znovu nechytne.

Netlačí tě boty, nemáš je nový, vid'? zajímá se Richard a pak vypráví, jak šel jednou na horách v nových botách a zničil si nohy, a tak Alice řekne, že ne, nový nejsou, a ani nelže, nový doopravdy nejsou, jen v nich toho zatím moc nenachodila, ale netlačí ji, tak co.

Vezmeme to trochu oklikou, je to krásná cesta, řekne Richard a začnou stoupat do dalšího kopce, pak už nemluví. Alice má co dělat, aby to udýchala, je to tak, nestačí mu, takovým tempem nevydrží jít dlouho, slunce střídavě zalézá za mraky, je to příjemné, trochu se tím na chvilku ochladí, Alice je zpocená, neměla si brát tílko, ale ráno jim při snídani řekli, že jsou čtyři stupně, tak se přioblékla, ale teď je nejmíň patnáct, určitě bude smrdět, když se tak potí.

Když na ni Richard jednou za pár desítek metrů počká, mrkne na něj, vypadá v pohodě a rozhodně se nezpotil.

Chceš pauzu? zeptá se jí a ona jenom mlčky zavrtí hlavou a jdou dál, chvilku to vypadá, že už jsou na kopci, ale za ním je jenom další kopec, snad ještě horší. Definitivně se zatáhne a Alice je ráda, že už to slunce nepaří, jdou potichu, on pořád kousek před ní, Alici začíná tlačit jedna bota a teď fouklo, krásně ji to ochladilo.

19 Výstup na Lysou

Když se ale po chvíli zastaví na pití a rychlé sněžení jedné tyčinky Mars napůl, do Alice se okamžitě dá zima, připadá jí, že teď fouká skoro pořád a mraky už jsou šedivé, nemělo být celý den hezky? Richard studuje mapu, Alice si teda oblékne svoji novou bundu, jo, lepší.

Richard jí podá půlku tyčinky, už je to zase dobrý, ta bunda je fajn. A neprší a asi se dá čekat, že na horách se počasí bude takhle měnit, pořád je to hezký podzimní výlet, užívá si Alice výhled na hory a taky pohled na Richarda a taky karamel v puse.

Asi půjdeme po modrý, je to kratší, abysme tam nějak došli, kdyby začalo pršet.

Bude pršet?

Možná jo, řekne Richard a prohlédne si Alici.

Tahle bunda je funkční?

No... řekne Alice. Že je z H&M, to už raději neříká, Richard má na sobě samozřejmě oblečení opravdových outdoorových značek.

Tak jdem, a vydají se z těch dvou cest tou víc do kopce.

Jak je to touhle cestou daleko?

Asi šest kilometrů.

Šest kilometrů do takovýho příšernýho krpálu? Ježiš, to bude strašný, pomyslí si Alice, ale třeba za Richardem, snaží se srovnat s ním tempo, moc to nejde, kromě šumění stromů slyší jenom vlastní dech, ano, už je jí vedro, zvažuje, že si bundu zase sundá, ale vlastně se nechce zastavit, teď se jí jde docela dobře, na tu bídu, asi bude mít puchýř na patě, už začíná cítit i tu druhou, ale ať to mají za sebou, a Richard je pořád několik metrů před ní.

Že začne pršet, nejdřív uslyší, protože jdou pořád pod stromy, takže se nic neděje, jen zvuk kapek, jak dopadají na listy.

Po chvílce už to cítí, ale bunda zatím drží. A pak dojdou na kraj lesa a Alice vidí, že úplně leje.

Chvilí bych počkal, řekne Richard a Alice souhlasí, jasně, v tomhle přece nemůžou jít. A tak stojí pod stromem.

Dají si další sušenku.

Richard si zakryje batoh nepromokavým obalem.

Čekají a prší víc, už samozřejmě dávno prší i skrz stromy. Alicina bunda je mokrá a Alice cítí mokro i pod bundou. Ale jenom trochu.

Je to dva kilometry nahoru, tam jsme za chvílku, nahoře se můžeme schovat v hospodě, rozhodne nakonec Richard. Za dva kilometry je hospoda a my tady stojíme v dešti? Proč to neřekl rovnou?

No jasně, jdeme.

A jdou.

Během pár minut je Alice úplně celá promočená. Blbá, blbá bunda. Já blbá, že jsem si nekoupila nějakou tu blbou funkční hnusnou bundu. Navíc je to příšerně do kopce. Ještě dva kilometry tohodle? To nezvládnou. Že jsem sem vůbec jezdila, jsem blbá, co tady dělám, kvůli chlapovi zažívat tohle? Mohla ležet doma a číst si nebo koukat na seriál, a místo toho cítí, jak jí vzadu na krku stéká voda, a co nahoře v hospodě? Má všechno mokré, svůj batoh si nebrala a náhradní tričko si do batohu k Richardovi nedala. Nejradši by se rozbrečela, ale sotva popadá dech, boty má taky promočený, puchýře už na obou patách. A Richard, ten si v klidu jde, ve svém skvělém nepromokavém oblečení, i teď je pořád několik kroků před ní, on sám by určitě šel ještě rychleji, ona ho zdržuje, a on si ještě ke všemu určitě myslí, že je fakt bábovka, která ho jenom zdržuje. Že se na to nevykašlala. Proč mu rovnou neřekla, že tohle ji nebaví? Proč se

nemůžou otočit a jít někam jinam, jenom ne do toho strašného kopce? Najít nejbližší hospodu, nahoře stejně nebude žádný výhled, nic, proč tam vůbec jdou?

Alice se zastaví. Prostě už nemůže, musí se vydýchat. Ať si Richard jde. Ani na něj nezavolá, dívá se za ním, on jde dál, klidně si jde dál. Konečně se ohlédl.

Co je? zavolá na ni.

Už nemůžu, řekne Alice. A ty jdeš moc rychle a já na žádnou blbou Lysou horu nechci. Ale to řekne potichu, to Richard nemohl slyšet. Přesto se k ní začne vracet.

To je dobrý, už jdu, zavolá na něj, aby se nevracel, ale on přesto pokračuje k ní.

V pohodě? řekne, jako kdyby se nic nedělo, jako kdyby neviděl, že Alice opravdu není v pohodě.

Sorry, já už nemůžu. Já jsem nikdy na takové túře nebyla, nejsem zvyklá chodit do kopců, já vím, že tě zdržuju, ale prostě už nemůžu, je mi zima, já jsem si koupila blbou bundu a...

Cítí, že skoro brečí, ale přece před ním nebude brečet.

Richard shodí batoh a sundává si bundu.

Na.

Ne, to ne...

Vem si to. A nahoře ti dám suchý triko.

Ale teď zmokneš ty.

Já mám v batohu víc suchých věcí, nahoře se taky převlíknou.

Ale já už jsem stejně mokrá, to nemá cenu.

No tak ať ti není ještě víc zima. Vezmi si to.

A tak si Alice sundá svoji bundu a oblékne si jeho, která voní jako on, a jasně že je jí pořád zima a pořád je mokrá, ale znovu se rozejde, Richard jde těsně před ní, Alice se dívá na Richardova záda, dal jí svoji bundu a teď jde v dešti jenom v mikině, je

hodnej, nic neřeší a ona tady šlípí, a přitom o nic nejde, jenom chvíle nepohodlí, Richardova nepromokavá bunda je skvělá, dokonce už jí není taková zima. A pak minou rozcestník s cedulkou *Lysá hora 0,5 km*, možná i míň prší, najednou je i trochu vidět okolí, mlha se rozpouští, a než dojdou nahoru, tak je po dešti, z okolních lesů stoupá pára a oni zapadnou do hospody, na záchodě se Alice převlékne do suchého trika, i to voní jako Richard. Pak si dají grog a česnečku, a i když má Alice pořád mokré boty a kalhoty, tak už je všechno v pořádku, teď už jenom sejdou dolů, domluví se, že trasu zkrátí a půjdou rovnou do jejich chalupy. Alice sedí naproti Richardovi a usmívá se na něj a venku znovu vyjde slunce, a když se vydají na cestu dolů, tak Alice Richarda chytí za ruku a chvílku tak jdou, než začne větší sestup a musí se pustit. Jde zase za ním a dívá se na něj, je to skvělejší chlap a ona ho má ráda.

Druhý den se ale Richard probudí nastydlý, ani si ke mně nelehej, řekne jí, ať to nechytneš taky, já jsem na to náchylnej, a tak nejdou nikam, sbalí se a vyrazí na vlak. Alice se cítí provinile, protože je to kvůli ní, půjčil jí tu bundu a sám zmokl, přestože je náchylnej k nachlazení. Ona je naprosto v pořádku, jen jí bolí svaly na nohou.

A tak když dojedou do Prahy, zajde na nákup a uvaří Richardovi kuřecí vývar, dokonce zavolá mámě, aby věděla, jak ho udělat co nejlíp, a povede se jí skvěle, možná je to nejlepší polévka, jakou kdy uvařila, a Richard ji sní a řekne: Děkuju, ale já necítím vůbec žádnou chuť.

Lustr 1

Sobotu ráno má Alice asi nejradši. Po celém týdnu vstávání do práce si můžou s Richardem poležet, pak si udělat velkou snídaň a jenom být chvíli v klidu spolu. A taky už je to skoro pravidlo, že v sobotu ráno mají nejlepší sex, právě proto, že nemusí nikam spěchat a taky nejsou unavení z práce, hlavně Richard, protože on často mluví o tom, jak je vyřízený, když spolu spí během pracovního týdne. Sex v týdnu, obvykle to bývá středa, výjimečně úterý, je rychlý a Alice z něj nic moc nemá, ale v sobotu ráno se Richard snaží, aby se jí to taky líbilo, protože Alice má ráda dlouhou předeheru. Na rozdíl od toho všednodenního sexu trvá tenhle víkendový celkově kolem dvaceti minut.

Teď teda leží po sexu v objetí, Richard se zavřenýma očima Alici mechanicky hladí po vlasech, i to dělá pro ni, ví, že Alice chce po sexu ještě chvílku ležet takhle spolu, on by se jinak šel hned umýt. Pokud je Alice se sexem spokojená, tak ho obvykle rychle propustí, ale někdy, když se jí zdá, že Richard moc spěchal, chce si pak užít alespoň tuhle blízkost. Někdy možná hlavně spíš tuhle.

Dneska to trvalo jen asi sedm minut, Alice orgasmus neměla a ani ho nepředstírala, což ostatně nedělá často, ale na začátku jejich vztahu měl Richard vždycky z jejího orgasmu radost,

ale nešlo to vždycky a někdy by to trvalo moc dlouho, tak to někdy zahrála, aby měl Richard radost. Ale teď už to nedělá, protože se jí zdá, že Richardovi je to už stejně jedno.

Dnes je ale trochu nespokojená, protože by to asi šlo, ale Richard to ukončil rychle. Jsou spolu dva a půl roku, neměl by sex být lepší? Ale on není vždycky špatný, nalhává si možná trochu Alice, minulý týden se milovali v sobotu ráno i v neděli večer, Alice vyndávala nádobí z myčky, když k ní Richard přišel a začal ji hladit, nejdřív po zádech a pak na prsou. A to už Alice ví, že je signál, že chce sex, tak se otočila a políbila ho a on jí vyhrnul triko a pak ji odvedl na gauč a měli druhý sex za víkend, to je přece dobrý, i když trval jen tři minuty.

Takže sex mají prostě dobrý, možná Alice už zažila lepší, třeba s Ondrou, ale jinak to byl hroznej kretén, takže co, Richard je dobřej, je jim spolu dobře, rozumí si, po dvou a půl letech nikdo nečeká, že budou trávit víkendy v posteli.

Jenom dneska ráno to moc dobrý nebylo, protože Richard je nastydlý, má rýmu, špatně se mu dýchá, stěžoval si už včera a teď ráno zase. Ali, promiň, řekl, když skončil, já se potřebuju vysmrkat. A hrozně nahlas se vysmrkal, Alici jako mnohokrát předtím napadlo, jak někdo může smrkat tak nahlas.

No ale co ona, zamračí se pro sebe Alice a trochu se teď od Richarda odsune, on je spokojený, a co ona?

Tak můžu do sprchy, Aličko? zvedne se Richard okamžitě. A pak udělám vajíčka, jo?

Ještě se k Alici nakloní a políbí ji, i to zřejmě dělá pro ni, myslí si Alice, Richard není moc líbací typ.

Tak jo, řekne Alice, jediné jídlo, které Richard vaří, míchaná vajíčka. Taky jeden z víkendových zvyků. Míchaná vajíčka. Alici se nelíbí. Žlutá hmota. I když je Richard umí dobře.

Ale ona by přece mohla udělat omeletu, je tam zbytek šunky a půlka oschlé papriky, ale do omelety bude ještě dobrá. Ano, za chvílku vstane a půjde to udělat, ale má čas, Richard se o víkendu rád sprchuje dlouho.

Cestou do koupelny otevře okno, aby vyvětral, to snad taky nemusel, když ví, jak Alice nemá ráda zimu v místnosti, zvláště teď, když vyleze z vyhřáté postele. No ale udělal to a odchází z ložnice, má hezké tělo, dívá se za ním Alice, celkově je to pěkný muž.

Otočí se na záda a chvíli uvažuje, že než se Richard osprchuje, tak si to udělá sama, ale pak, jak tak leží a dívá se do stropu a přemýšlí o tom, znovu se naštve a chuť na sex ji přejde. Bydlí v tomhle bytě už půl roku a pořád nemají lustry, v celém bytě visí jen žárovky. Přitom si už několikrát říkali, že to musí vyřešit, Alice dokonce Richardovi ukazovala nějaký svítidla, který někde zahlídla a líbily se jí, jasně že nebudou kupovat nic drahého, když to není jejich byt, ale zase tady nemusí žít takhle.

Alice vstane a dojde za Richardem do koupelny. Stojí ve sprše a myje si hlavu.

Ríšo, řekne Alice, co kdybysme zajeli do Ikey a vyřešili konečně ty lustry?

Dneska? řekne Richard. Myslel jsem, že bysme jeli konečně na kolo.

Alice nechápe, když v ložnici rozhrnula závěsy, viděla, že je po dešti a šedivé mraky, je proboha březan a rozhodně žádný krásný den.

Je tam hnusně, řekne.

Já se díval a je tam čtrnáct stupňů.

No.

Dál už Richard nedodá nic, přestože Alice čeká, a zase si pustí sprchu. Alice si teda vyčistí zuby a jde do kuchyně. Dá vařit vodu na kávu a čaj a vyndá z lednice papriku, cibuli, šunku a vejce. Než se voda začne vařit, uvědomí si, že Richard má přece rýmu. Vráti se do koupelny.

Vždyť jsi říkal, že máš rýmu.

To nic není, řekne Richard.

Zajímavý, pokud jde o kolo, tak to nic není, ale při sexu to vadí, mihne se jí hlavou, ale zase neřekne nic, vrátí se do kuchyně a zalije si kávu a Richardovi čaj. Richard kávu nepije a ona už taky skoro ne, jen ráno ji má ráda, ještě před snídaní, vždycky ji tak pila, když byla na škole, chvilka klidu, než den vážně začne.

Alice si sedne ke stolu a dívá se ven. Na kolo se jí nechce, ale je pravda, že celý týden jenom seděla v práci a nebyla ani jednou v bazénu a ani jednou nešla pěšky místo tramvají, protože neměla čas, a taky měla k obědu dvakrát pizzu, takže by přece jenom asi bylo dobrý něco podniknout.

Takže možná by na to kolo mohli a Ikeu pak zvládnou večer, zítra by ty lustry namontovali. Ano, bude vstřícná. Začne krájet zeleninu, a jako vždycky, když vaří, si znovu říká, jak to byl skvělý nápad, ten kobereček, co vymyslela, aby je tu nezábly nohy, protože v kuchyni je strašně studená podlaha. Než omeletu dodělá, přijde ze sprchy Richard, voňavý a ve skvělé náladě.

Podívej, už svítí sluníčko.

Alice se ohlédne od linky. No, takhle by tomu neříkala, ale je pravda, že mraky se trhají. Pová Richardovi svůj plán.

Aha, já myslel, že bysme dali něco většího, řekne on.

Jak většího?

Richard pokrčí rameny. Aspoň šedesát. Abysme trochu tu sezonu zahájili. Já neměl přes týden na nic čas, tys byla plavat? Tak se nebudem celej víkend povalovat.

Alice ztlumí plamen pod pánvičkou a přiklopí omeletu.

Já se ale nechci povalovat. Já chci koupit lustry.

Richard nespokojeně vzdychne.

Už si to říkáme od podzimu. Ty pořád nemáš čas, a když máš čas, tak se ti nechce.

Ale tak to není. Jen jsem se chtěl trochu projet na kole.

Celej den.

No. Tak do Ikey můžem zítra.

Alice nad tím zavrtí hlavou, jistěže tam můžou zítra, ale to se zas najde něco jinýho.

Tak já tam pojedu sama a něco vyberu.

Richard nesouhlasně potřese hlavou. Proč, nechápe Alice, proč by to nemohla vybrat ona, když jemu se nechce? Snad už ví, co se Richardovi líbí, a kolo ráda oželí. O co teda jde?

To myslíš, že bych vybrala hnusný?

Ale ne...

Ale jo, myslí.

Ale jo, myslíš.

Alí, prosím tebe.

Richard už nic dalšího neřekne a sedne si ke stolu s čajem. Její hrneček s kávou nechá na lince. Podá si včerejší noviny. Alice nesnáší to jeho „prosím tebe“ a dál nic, jako by byla dítě, s kterým nemá cenu se bavit. Richard si otevře noviny a Alice mu je vytrhne z rukou.

Co „prosím tebe“? Že bych vybrala hnusný?

Ne...

Tak co je za problém?

Je to společnej byt, tak bysme to asi měli vybrat spolu, ne?
Alice stejně ví, že je to tak, jak říká, Richard ji nechce nechat vybrat lustry samotnou. Ten kobereček jí taky zkritizoval. Prej proč je tak barevnej? Přitom je šedo-černo-červenej!

Tak to tam asi budeš muset se mnou, protože mě už to štve bejt tady bez těch lustrů. Jak nějaký sociálové.

Co blbneš? řekne Richard udiveně.

Já prostě jedu do Ikey a koupím tam lustry. Ty si klidně jeď na kolo, když jsi nastydlej.

Richard vzdychne, opět jako nad nespokojeným děckem, připadá Alici.

Dobře, tak si dáme tak třicet čtyřicet kilometrů a odpoledne pojedeme pro lustry, šlo by to?

Alice po chvílce kývne, to by asi šlo. Podá mu noviny a teď nad ní zavrtí hlavou on. Alice na něj udělá obličej, hnusný. Richard na ni taky. Všechno je v pořádku.

Alice se otočí zpátky ke sporáku. Cestou jen tak letmo mrkne ven. Přestože to vypadá, že se počasí zlepšilo, už není tak šedivo, Alice vidí, že tiše prší. A hodně. Usměje se, ale jenom na chvílinku.

Vypne sporák, a když Richardovi podává talíř s omeletou, pohladí ho po rameni, prší, Říšo. Někdy je fakt hroznej, ale Alice ho má ráda a samozřejmě není nijak šťastná z toho, že on bude mít teď zkažený den.

Richard se ohlédne k oknu.

No do háje.

Ach jo, řekne Alice a zní to opravdu tak, jako by ji to mrzelo.

Lustr 2

Než dojedou k Ikee, pršet skoro přestane. Richard přepne stěrač na delší interval, a zatímco hledá místo k parkování, temně přemýšlí o tom, jak to, že se ten den opět tak zkažil, jediný jeho opravdu volný den, protože zítra večer už zase musí připravovat něco do práce, jediný den, kdy chtěl dělat to, co chce, což bylo jet konečně na kolo. Těší se na to celou zimu a podle předpovědi měl být dnes ideální jarní den, žádný déšť nepředpovídali, mohl tušit, že půjde jen o přeháňku, měli počkat, až přestane, za hodinu by mohli vyrazit. Ne, místo toho...

Proč tady takhle kroužíš? ozve se Alice.

Co?

No proč nezaparkuješ? Tady jsou tři místa.

Tady?

No, a proč ne?

To v tom dešti musíme jít přes celý parkoviště? Najdu něco blíž.

Ježiš, vždyť je to pár metrů.

Alice mlaskne, proč mlaská, copak nějak spěchají? Copak si nemůžou najít dobré parkovací místo blíž? Vždyť tady není nijak zvlášť plno.

Tak tady, ne?

Pořád je to daleko a Richard by našel bližší místo, ale zajede tedy sem, jestli to Alici potěší.

Než dojdou dovnitř, má Richard mokré vlasy a zvlhlý kabát. Dobře, asi by to dnes na to kolo nebylo, když má tu rýmu. Ale odpoledne půjde buď do posilovny, nebo si zaběhat, ať už s Alicí, nebo bez ní, i když by raději s ní.

Přestože se mu parkoviště tak zaplněné nezdálo, uvnitř je strašně lidí, Alice se mezi nimi rychle prodírá, Richard ji následuje, Alice je ale šikovnější, teď hezky proklouzla kolem rodiny s kočárkem, ve kterém brečí dítě. Richardovi se Alice líbí, zvlášť nohy má moc hezký, a taky má Richard radost, že jde rovnou k těm lustrům, že je Alice taková, zbytečně se tu nezdržuje a nepřemýšlí, co by ještě potřebovali, že když se dohodli, že jedou pro lustry, tak prostě jedou pro lustry.

Konečně dojdou k svítidlům.

Tak co tenhle do obýváku? ukáže Alice na bílý kulatý lustr.

Richard pokrčí rameny, to by asi šlo, proč ne. Ukáže na vedlejší, ten je aspoň trochu zajímavý. A nebyl by lepší tenhle? Tenhle? řekne Alice, jako kdyby ukázal na pavouka.

No...

Ne, ten ne, nelíbí se mi ty proužky. A proč ne tenhle? Znovu ukáže na ten, co vybrala ona.

Richard pokrčí rameny.

Ale jo, klidně.

Tak bezva, Alice popadne krabici. Tak ještě ložnici a předsín.
Do předsíně třeba tenhle?

Ukáže na další lustr, k tomu Richard nemá nic, takže kývne a krabici vezme do ruky on.

A do ložnice bych chtěla nějakou hezčí, počkej, vezme ho Alice za ruku, Richard to nemá moc rád, přece jim není šestnáct,

aby se před lidmi museli vodit za ruce, ale Alice to někdy dělá, a zas tak moc, aby jí to vysvětloval, mu to nevádí. Nechá se odvést o kus dál, kde visí několik zběsilých lustrů a možná jeden až dva celkem ucházející.

Co třeba tenhle? ukáže Alice na naprostou příšernost.

To snad nemyslí vážně, dělá si z něj legraci, občas má takové momenty, Richard na ni mrkne, ale ne, asi nedělá nebo se tak netváří.

Když jsem jako malá jezdila k babičce, tak tam v pokoji, kde jsem spala, byl takovej podobnej. Chápeš, nějak mi to připomíná ten klid. Když jsem šla v létě spát, byly tam slyšet hrdličky, takový to hu hú, víš? napodobí Alice hrdličku. Richard uznává, že ji napodobila dobře, ale to je tak jediné, co může uznat. To se Alice zbláznila, že by si dali do ložnice tady tu hrůzu, první věc, co ráno uvidí, navíc se jim to tam ani trochu nehodí.

Fakt bych ho hodně chtěla, řekne Alice.

Alí, ale to se nám tam moc nehodí.

Jeden odlišnej kousek nevádí, to je naopak zajímavý, ne? Myslíš?

Alice se na něj bojovně podívá.

Takže tobě se zdá hnusnej?

Richard vzdychne. Takhle jí to říkat nebude.

Tak mi řekni, kterej bys chtěl ty.

Richard ukáže na drátěnou konstrukci, je to takový minimalistický lustr a on ví, že Alice má tento styl ráda. Dokonce by řekl, že mu jednou nějaký takový ukazovala, že se jí líbí, ano, Richard má radost, že si vzpomněl. Jemu se nelíbí ani tenhle, ale pořád lepší než ta babiččina hrůza, a nechce se s Alicí tady v obchoďáku hádat kvůli blbýmu lustru.

Tenhle? Ten se do naší ložnice taky nehodí.

Ne?

Ne, ten by šel do předsíně. Jo, to je super nápad, tak ho vyměníme za tamten. Alice odloží svoji krabici, vezme z rukou tu Richardovu a jde ji vrátit, odkud ji vzali. Richard se mezitím dívá na lustry a najde ještě dvě přijatelné varianty.

Tak co teda? vrací se Alice, bere ten drátěný a vloží ho Richardovi do rukou.

Richard ukáže na ty dva, které se mu zdají přijatelné, pozor, rozhodně ne ideální.

Ne. A tamten už vůbec ne, smázne to Alice.

Tak proč se mě ptáš na názor, když chceš tady tu příšernost? nevydrží to Richard.

Takže se ti zdá příšernej, jo?

Ali...

Tak proč to neřekneš rovnou?

Vždyť to říkám.

Ale já jsem ti asi před dvěma týdny takovejhle podobnej ukazovala v časopise a tys řekl, že dobrý.

To si tedy Richard naprosto nepamatuje a pochybuje, že by na něco takovýho mohl říct „dobrý“.

Jo, tuhle večer po večeři, jak jsme měli ty těstoviny s lososem, seděl jsi u počítače a něco jsi dělal do práce...

Richard na Alici nevěřicně kouká, ona si vážně myslí, že on si pamatuje den, kdy měli těstoviny s lososem, a nějaký její dotaz, zvlášť když pracoval.

Nekoukej na mě takhle.

Richard už toho má dost, ať si proboha ten lustr vezme a dá mu pokoj. Že sem vůbec jezdil, stejně si Alice nakonec prosadí svou, tak jako mají v kuchyni ten pestrý koberec, v kuchyni, kde se nejvíc drobí. Ale Alice ho chtěla, tak ho mají. Je na něm pořád

spousta drobků, ale je pravda, že je příjemné stát na koberci místo na studených dlaždičkách. Ale mohl být jednobarevný.

Jestli ten lustr chceš, tak si ho vezmi.

No nechci, když ti připadá tak hroznej. Abys mi to pořád dával najevo.

Dával najevo? Jak?

Takhle! Tím tvým pohledem.

Alice, zkusí to Richard měkce, přece se nebudem dohadovat kvůli takový blbosti.

Já jsem jenom chtěla mít hezkej domov. Ale to je blbost, samozřejmě.

To neříkám. A je hezký, jak nám zařizuješ byt, když já na to nemám čas, snaží se Richard.

Kvůli tomu koberečku mě taky pořád prudiš!

Cože? Jak? Já jsem rád, že tam je, je to příjemnější než stát na studených dlaždicích.

Jo? Tak když jsi tak rád, tak žes nikdy nic neřekl!

A co bych měl jako říkat?

Nic!

Richard na ni kouká, proč se tak vytočila, vždyť o nic nejde.

Tak co ten lustr?

Vezmi si, kterej chceš, já si jdu koupit kafe.

A odejde.

Richard se znovu zadívá na „její“ lustr. No je hrozný, ale to je jedno, tak se na něj nebude dívat, v obýváku by to bylo horší, ať si ho Alice do ložnice dá, když jí to udělá radost. Stejně v tom bytě dýl než dva roky nebudou, pak si vezmou hypotéku a do vlastního bytu si koupí pořádná svítidla.

Richard s jistými obtížemi vezme všechny tři lustry a opatrně se vydá k pokladně.

Alici potká v oddělení živých květin, jak mu jde naproti. Dojde k němu a jednu z krabic popadne. Je to zrovna ten „její“ lustr.

Díky, tři se špatně nesou, řekne Richard.

Jasně, řekne Alice, Richardovi se zdá, že celkem mile.

Tak jdeme?

Ještě počkej, jo? A Alice se otočí a pokračuje zpět obchodákem, zřejmě jde ten lustr vrátit. To se Richardovi taky líbí, že ho vrátí, kam patří, že ho neodloží tady, že má úctu k práci těch lidí, co tu doplňují zboží.

Richard pak uvažuje, jestli by neměl jít za ní a dál to řešit, ale vlastně neví jak, koneckonců on byl vstřícný. A Alice mu řekla, ať počká. Tak za ní přece nepůjde. Sedne si na vystavený gauč, kolem něj projde postarší muž s nepříliš hezkou dívkou, muž nese proutěný koš. Richard jen zaslechne dívku, jak říká „...jsi vymyslel skvěle, to mě nenapadlo“. V tom jejím tónu je ale něco tak milého, že se dívka Richardovi náhle zdá docela hezká.

Dívá se za nimi, dívka muže pohladí po zádech. Ale má ošklivé nohy, tlusté kotníky. Alice má opravdu krásný nohy.

Alice se vrací, nese krabici.

Vzala jsem jinej. Měl jsi pravdu. Tamten by se nám tam nehodil.

Dojdou k pokladnám a položí na pás tři krabice. Richard je rád, že to mají za sebou. Vyrazí do té posilovny. Anebo jestli přestalo pršet, možná by nakonec mohl na to kolo. Alici už se určitě chtít nebude, ale to nevadí. Vlastně bude rád chvíli sám.

Richard se podívá na ten poslední lustr, podle malého obrázku na krabici je to jakýsi kulatý, Richard si ho nevyba-vuje. Mohla vzít některý z těch, které on označil jako přijatelné,

ale to je jedno, na tom nesejde, už byl připravený na ten hnusný,
a vůbec, o lustrech už nechce dál přemýšlet ani vteřinu.

Vzala jsem ten, co se ti líbil, ozve se Alice.

Richard ji pohladí po zádech. Usmějou se na sebe.

Jsi skvělá.